

MATTHEÛS

18:6-10

De ernstige verantwoordelijkheid om zonde
in je eigen leven niet te verdragen en
kinderen niet tot zonde te brengen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/18-6-10

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Radicaal breken met wat tot zonde verleidt	4 min	3
2	De ernst van anderen tot zonde brengen	5 min	5
3	Kinderen bederven en de invloed van school	7 min	7
4	Thuisonderwijs en verkeerde vrienden	3 min	10
5	Familie, media en ouderlijke verantwoordelijkheid	5 min	12
	Om verder te lezen		14

1

Radicaal breken met wat tot zonde verleidt

Laten we verdergaan met onze studie van Mattheüs 18, te beginnen bij vers 6.
Jezus zei:

Maar wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, doet struikelen, het zou beter voor hem geweest zijn dat een molensteen aan zijn hals gehangen was en hij in de diepte van de zee gezonken was.

MATTHEÛS 18:6

Hij zegt:

Wee de wereld vanwege al haar struikelblokken, want het is noodzakelijk dat er struikelblokken komen; maar wee die mens door wie zo'n struikelblok er komt!

MATTHEÛS 18:7

en het Engelse woord 'offenses' betekent 'struikelblokken'.

Als dan uw hand of uw voet u doet struikelen, hak hem af en werp hem van u. Het is beter voor u kreupel of verminkt tot het leven in te gaan, dan met twee handen of twee voeten in het eeuwige vuur geworpen te worden. Als uw oog u doet struikelen, ruk het uit en werp het van u. Het is beter voor u met één oog tot het leven in te gaan, dan met twee ogen in het helse vuur geworpen te worden.

MATTHEÛS 18:8-9

Een deel van deze passage herhaalt materiaal dat we eerder in Mattheüs zijn tegengekomen, vooral dit gedeelte over het afhakken van de hand en het uitrukken van het oog. Dezelfde uitspraak, hetzelfde onderwijs, werd gegeven in Mattheüs 5, in de Bergrede. We zullen daar opnieuw iets over zeggen. Maar laat me om te beginnen op dit punt zeggen dat velen dat letterlijker hebben opgevat dan Jezus het werkelijk voor iemand bedoeld heeft. Jezus gebruikte beeldspraak, zoals alle sprekers dat doen, en dit is een hyperbool. Hij geeft een enigszins overdreven situatie om Zijn punt kracht bij te zetten, door het krachtig te formuleren.

Wat Hij werkelijk zegt, is dit: als datgene wat je tot zonde brengt, datgene wat je ervan weerhoudt Christus te volgen en het Koninkrijk van God binnen te gaan, je buitengewoon dierbaar is, zoals een oog of zelfs een hand, dan is het beter om het zonder dat te stellen en naar de hemel te gaan dan het te behouden en naar de hel te gaan. Dat is in wezen wat Hij zegt.

Hij zegt niet werkelijk dat het afhakken van je hand of het uitrukken van je oog er ooit toe zou dienen je in de hemel te krijgen, want zonde wordt niet veroorzaakt door handen of ogen. Zonde wordt veroorzaakt door je hart. Er zijn dingen in je leven — misschien relaties, misschien bezittingen, misschien activiteiten en contacten — die je wel degelijk tot zonde brengen. Je oog brengt je niet tot zonde. En als je je oog uitrukte, zou elke zonde die met het oog begaan kan worden, met het overgebleven oog begaan kunnen worden. Als je beide ogen uitrukte, zou je kunnen ontdekken dat diezelfde zonden in je verstand en in je hart werden begaan, zonder dat je ogen nodig had om je daarbij te helpen.

Zo zouden ook het afhakken van je hand en het uitrukken van je oog het probleem niet letterlijk oplossen. Daarom is dat niet letterlijk wat Jezus voorstelt. De zonde wordt niet veroorzaakt door de hand of het oog. De zonde wordt veroorzaakt door verdorvenheid in het hart. Maar er zijn beslist dingen in ons leven waarvan we net zo weinig bereid zouden zijn afstand te doen als van onze hand of ons oog, en die er wel toe bijdragen dat we struikelen en vallen. Hoe dierbaar die dingen ook zijn, zelfs als ze ons zo dierbaar zijn als onze hand of ons oog, we zouden bereid moeten zijn ze weg te doen. Dat is beter dan ze ons hele leven vast te houden en later zonder die dingen naar de hel te gaan.

Dat is wat Jezus zegt. Niets zou zo belangrijk voor ons moeten zijn dat we het niet zouden opofferen als dat nodig is om ons het leven te laten leiden waartoe God ons roept.

2

De ernst van anderen tot zonde brengen

Hoe zit het dan met deze uitspraak?

Vervolgens zegt Hij:

Wee de wereld vanwege de struikelblokken of verleidingen, want die moeten er nu eenmaal komen, maar wee de mens door wie zo'n verleiding komt.

Hier waarschuwt Jezus ons dat we niet de aanleiding moeten zijn waardoor iemand struikelt of zondigt. Het is belangrijk dat wij zelf niet zondigen. Het is zo belangrijk dat we, als ons oog of onze hand ons tot zonde zou brengen, bereid zouden moeten zijn daarvan afstand te doen in plaats van door te gaan met zondigen. We zouden een zeer onverdraagzame houding moeten hebben tegenover zonde in ons eigen leven. Die onverdraagzaamheid tegenover zonde zou ons er evenzeer van moeten weerhouden door onze invloed iemand anders tot zonde te brengen.

Een christen bevindt zich in de wereld natuurlijk voortdurend tussen zondaars, en Paulus zei dat dit onmogelijk te vermijden is. In 1 Korinthe 5 zei Paulus dat we niet met bepaalde soorten zondaars moeten omgaan. Maar daarmee bedoelt hij mensen die belijden christen te zijn en in dit soort zonden leven. We moeten hen mijden. Maar hij zei dat je niet alle ontuchtplegers en afgodendienaars in de wereld kunt mijden. Daarvoor zou je uit de wereld moeten gaan.

Paulus zegt dat we niet kunnen kiezen voor een levenswijze waarbij we ergens afgezonderd in een klooster leven, ver van zondaars. We moeten onder hen zijn. We moeten invloed op hen hebben. We moeten licht in de wereld zijn en geen korenmaat over dat licht zetten. Maar hoewel we in zekere zin verdraagzaam moeten zijn

tegenover de zondaars om ons heen, mogen we nooit verdraagzaam zijn tegenover de zonde zelf in onszelf. En zeker niet tegenover zonde in anderen als wij degenen zijn die haar veroorzaken of ertoe aanzetten.

Een ander ertoe brengen te zondigen, is een ernstige, een zeer ernstige overtreding tegenover God. Jezus spreekt er specifiek over dat je een van deze kleinen tot zonde brengt. In de context heeft Hij het over kleine kinderen gehad. In de voorgaande verzen sprak Hij over kleine kinderen. Hij spreekt dus over mensen die een klein kind tot zonde brengen. Maar het maakt eigenlijk niet uit of dat kleine kind nog klein is of inmiddels volwassen. Als je iemand anders tot zonde brengt, draag je een grote verantwoordelijkheid.

Tegelijkertijd draagt het kleine kind in deze zaak minder verantwoordelijkheid dan een volwassene, en misschien noemt Hij daarom juist het kind afzonderlijk. Als je door jouw invloed een volwassene tot zonde brengt, heb je iets verschrikkelijks gedaan, maar die volwassene draagt ook verantwoordelijkheid voor zijn eigen weloverwogen beslissing. Als je hebt gezondigd omdat iemand je heeft beïnvloed, dan draagt degene die je heeft beïnvloed, gehinderd of ten val heeft gebracht een deel van de verantwoordelijkheid. Maar ook jij draagt er een grote verantwoordelijkheid voor.

Maar als het om een klein kind gaat dat niet beter weet en niet werkelijk in staat is om weloverwogen en verantwoorde keuzes te maken, en jouw invloed op dat kind brengt het tot zonde, dan draagt dat kind geen verantwoordelijkheid. Jij draagt alle verantwoordelijkheid voor de zonde van die persoon, omdat het om een klein mensje gaat dat niet beter weet en niet beter kan weten. Daarom is jouw verantwoordelijkheid wanneer je een van deze kleinen tot zonde brengt enorm. Zo enorm dat Jezus zei:

Maar wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, doet struikelen, het zou beter voor hem geweest zijn dat een molensteen aan zijn hals gehangen was en hij in de diepte van de zee gezonken was.

MATTHEÛS 18:6

Een molensteen was een groot, rond stenen wiel dat gebruikt werd om graan te malen. Hij was zo zwaar dat ze gewoonlijk ossen gebruikten om hem in een cirkel over een andere steen voort te trekken. Die twee stenen waren als twee heel grote stenen schijven, en dan bedoel ik ook echt groot. Ze konden zo groot zijn als een mens. De ene werd horizontaal neergelegd en de andere werd er verticaal overheen gerold, zodat het graan tussen de twee stenen werd fijngemalen. Deze molenstenen moeten tonnen hebben gewogen.

De gedachte dat er een molensteen om je nek zou worden gebonden en dat je in zee zou worden gegooid, is vergelijkbaar met de dreiging van maffiabazen die zeggen dat ze je betonnen schoenen zullen geven en je van de pier zullen gooien. Het is een soortgelijke situatie. Het idee hier is dat je beter een gruwelijke en afschuwelijke dood zou kunnen sterven dan de gevolgen onder ogen te moeten zien waarmee je voor God geconfronteerd zult worden als je een van deze kleinen tot zonde brengt.

Klinkt het alsof Jezus hier verdraagzaamheid onderwijst? Het klinkt mij niet erg verdraagzaam in de oren. Maar nogmaals, hoewel we onvolmaaktheid in andere mensen moeten verdragen en zelfs onder zondaars moeten leven zonder verlamd te raken door de totale afkeer die we van hun zonde hebben, mogen we zonde in onszelf nooit verdragen. We moeten zonde zo haten, zonde zo verachten, dat we er een diepe afkeer van hebben om bij te dragen aan de totale hoeveelheid zonde door iemand anders tot zonde te brengen.

3

Kinderen bederven en de invloed van school

Brengt tegenwoordig werkelijk iemand een kind tot zonde of ten val? Ik geloof dat mensen dat nu meer doen dan ooit tevoren. Volgens mij is onze tijd een tijd waarin veel instanties, instellingen en zelfs ouders hun kinderen tot zonde brengen. Volgens Jezus is dit beslist geen kleinigheid, net zomin als een molensteen om je nek iets lichts is. Die blijft niet drijven.

Waar heb ik het hier over? Er zijn mensen die niet alleen God haten of God in hun eigen leven verwerpen en van zonde houden, maar die er een zeker genoegen in scheppen hun kinderen te zien zondigen. In de jaren zeventig, toen ik een tiener was, rookten de meesten van mijn generatie wiet, gebruikten drugs, enzovoort. Ik ken mensen die, toen ze kleine kinderen hadden, het prachtig vonden om tegenover hun vrienden te pronken met het feit dat hun kind wiet kon roken of dat ze hun kind dronken konden voeren. Dat is tegenwoordig moeilijk voor te stellen, maar er waren mensen die het schattig, cool, indrukwekkend of grappig vonden om hun kinderen met verdorvenheid vertrouwd te maken en hen dronken of high van drugs te krijgen.

Dit werd vaak voor hun eigen vermaak gedaan, maar tot op zekere hoogte wilden ze ook graag zien dat hun kinderen hierin in hun voetsporen traden. Ze wilden dat hun kinderen hierin net als zij werden. Ik herinner me een bijzonder verdorven hippie die zijn kinderen bij seksuele immoraliteit betrok en hoopte dat zij al op jonge leeftijd seksueel actief zouden worden. Want hij was zelf een goddeloos, seksueel immoreel mens, en het was voor hem heel belangrijk dat zijn kinderen zijn levenswijze zouden volgen.

Dit zijn duidelijk enkele zeer grove voorbeelden van mensen die kinderen tot zonde brengen. De meesten van ons zouden een stap terugdoen en zeggen: „Dat is afschuwelijk. Ik begrijp waarom Jezus daarover zou zeggen: het zou beter voor hem zijn als hij een molensteen om zijn nek had en in zee werd gegooid.”

Maar laten we een stap terugdoen en kijken naar gevallen die niet zo grof zijn. Stel dat we onze kinderen niet laten kennismaken met drugs, alcohol en seksuele immoraliteit, althans niet rechtstreeks. Maar stel dat we, wanneer we de gelegenheid hebben om onze kinderen op te voeden in de wegen van God, hen in plaats daarvan naar school sturen om door ongelovigen gevormd te worden en intensief om te gaan met ongelovige leeftijdgenoten. Sommige kinderen doorlopen zo'n schooltijd en weten op de een of andere manier toch hun geloof te behouden. Maar ik heb maar van heel weinig kinderen gehoord die dat deden zonder afgestompt te raken, zonder dat hun onschuld werd aangetast.

Ik zeg dit als iemand die op dit gebied behoorlijk veel persoonlijke ervaring heeft. Ik was vanaf mijn vierde christen en, voor zover ik kan nagaan, een even oprechte christen als wie dan ook in onze gemeente en jeugdgroep. Ik geloofde werkelijk in het evangelie. Ik geloofde werkelijk in God en in Jezus. Maar ik heb het openbare schoolstelsel doorlopen. Dat was trouwens een openbaar schoolstelsel dat veel minder verdorven was dan de huidige scholen, en mijn leeftijdgenoten waren veel minder vertrouwd met het kwaad dan de leeftijdgenoten van kinderen die tegenwoordig naar school gaan.

Hoewel ik mijn geloof behield — en geloof het of niet, ik verkondigde zelfs het evangelie toen ik op een openbare school zat — kan ik terugkijken en zeggen dat mijn eigen onschuld op veel manieren werd geschonden, eenvoudigweg door datgene waaraan ik werd blootgesteld in de gesprekken van mijn leeftijdgenoten en doordat ik al op jonge leeftijd met verdorven mensen in aanraking kwam. Ik verkondigde het evangelie. Ik was een echte christen. Maar wanneer een kind jong en beïnvloedbaar is, ontleent het zijn denkbeelden en loyaliteiten voor een groot deel aan de mensen met wie het de meeste tijd doorbrengt. Als dat zijn leeftijdgenoten op school zijn in plaats van zijn ouders, is de kans veel groter dat dat kind afhankelijk wordt van zijn leeftijdgenoten en waarden, denkbeelden en houdingen van hen overneemt in plaats van van zijn ouders. Dat gebeurt nu eenmaal.

In mijn eigen geval was ik wat de meeste mensen een succesverhaal zouden noemen: een christen die het openbare onderwijs doorloopt zonder verdorven te raken. De verdorvenheid die ik ondervond, was niet uiterlijk. Ik ben nooit dronken geworden, ik ging nooit naar feesten, ik verloor op school niet mijn maagdelijkheid en geen van die schandalige dingen kwam ooit in mijn leven voor, hoewel ik het openbare onderwijs doorliep. De meeste mensen zouden zeggen: ‘Zie je wel, christenen kunnen naar een openbare school gaan en er ongedeerd vanaf komen.’

Uiterlijk deed ik die dingen nooit, maar op de openbare school werd ik aan veel dingen blootgesteld: aan veel houdingen, verleidingen en vormen van verdorvenheid die niet zo duidelijk zichtbaar zijn als zaken als seksuele losbandigheid of drugsmisbruik. Ik werd tot zondige houdingen gebracht en blootgesteld aan beelden en onderwerpen die

voor een jongere, en vooral voor een jonge christen, zeer ongezond waren om aan blootgesteld te worden. Dat kwam niet zozeer van mijn leraren, maar van mijn leeftijdgenoten op school.

Ik zou zeggen dat mijn ervaring niet atypisch was. Als ze al atypisch was, dan was het in dit opzicht: ik raakte niet zo verdorven als de meeste christenen die naar een openbare school gaan, naar het schijnt, wel raken. Ik raakte veel minder verdorven dan de meesten, en toch zou ik zeggen dat ik in een mate verdorven raakte die volstrekt onaanvaardbaar was.

Mijn eigen ouders wisten niet en voorzagen niet hoeveel schade dat zou aanrichten, en ik houd hen daar beslist niet verantwoordelijk voor. Ik hoop dat God dat ook niet doet. Maar ik geloof dat het een vergissing was dat ze mij daarheen stuurden, want in zekere zin stelden ze mij bloot aan verleidingen die mij tot zonden brachten. Die zonden speelden zich meer in mijn gedachten af, maar Jezus heeft ons geleerd zonden in gedachten niet als minder ernstig te beschouwen dan uiterlijke zonden. Ik werd tot zonde gebracht. Ik werd ten val gebracht door de invloeden waaraan ik als jong kind werd blootgesteld.

Welnu, wie heeft mij daar geplaatst? Ik ga mijn ouders hier niet de schuld van geven. Mijn ouders waren zelf producten van het christendom van hun eigen generatie, en ik denk niet dat zij beter wisten. Maar er bestaat een heel systeem in onze samenleving dat ervan uitging dat kinderen al vroeg in zo'n omgeving aan elkaar blootgesteld moeten worden. Dat systeem heeft beslist een groot aantal mensen verdorven en het geloof van veel jongeren verwoest.

4

Thuisonderwijs en verkeerde vrienden

Natuurlijk hebben wij nu een mogelijkheid waarvan mijn ouders nooit hadden gehoord, namelijk thuisonderwijs. Daardoor zijn christenen tegenwoordig tenminste in staat, als ze dat willen, hun kinderen thuis te houden en hen tegen verderfelijke invloeden te beschermen. Maar zelfs kinderen die thuis worden gehouden, worden soms niet beschermd. Ook ouders die thuisonderwijs geven, kunnen zich eraan

schuldig maken hun kinderen ten val te brengen, als ze bepaalde vormen van vermaak in huis toelaten. Hetzelfde geldt als ze bepaalde contacten toestaan met kinderen uit de buurt of met kinderen uit andere gezinnen die geen goede kinderen zijn en geen goede invloed op hen hebben.

Laat ik een aantal invloeden opsommen die vaak in christelijke gezinnen aanwezig zijn en waardoor kinderen tot zonde en verdorvenheid kunnen worden gebracht.

Allereerst is er de veronderstelling dat kinderen gezellig met de andere kinderen in de buurt moeten omgaan. Als de andere kinderen in de buurt godvrezende kinderen zijn, denk ik niet dat daar enig probleem mee is. Maar het is kortzichtig om jonge, beïnvloedbare christelijke kinderen bloot te stellen aan verdorven kinderen, vooral in onze tijd. Verdorven kinderen worden vaak grootgebracht in gezinnen waar pornografie of vermaak van de ergste soort aanwezig is. Of ze zien zelfs enkele buitengewoon slechte voorbeelden van alleenstaande ouders die seksueel losbandig zijn, of van ouders die drinken, of wat dan ook. Om te suggereren dat zulke kinderen geschikte metgezellen voor godvrezende kinderen zijn, is blindheid. Veel mensen zeggen: 'Ik wil dat mijn kinderen met de heidense kinderen van de burens spelen, omdat ik wil dat ze hen voor Christus winnen.' Maar luister: nergens in de Schrift heeft God een kind aangesteld als evangelist. Kinderen bevinden zich in de levensfase waarin ze beschermd, opgevoed en beïnvloed moeten worden. Ze hebben niet de opdracht gekregen eropuit te gaan en de wereld te beïnvloeden.

Er zijn manieren om heidense kinderen te bereiken. Maar de zuiverheid van je eigen kinderen in gevaar brengen en aantasten in de hoop hen te bereiken, is in de eerste plaats een dwaze onderneming. Het werkt bijna nooit. In de tweede plaats werkt het averechts, in die zin dat de christelijke kinderen bijna altijd meer van de invloed van de heidense kinderen overnemen dan andersom. Er is een reden waarom God de kinderen van Israël niet verdraagzaam tussen de Kanaänieten liet wonen. Hij wist dat zij de gebruiken van de Kanaänieten zouden overnemen, in plaats van de Kanaänieten met succes te evangeliseren.

Als je kinderen worden blootgesteld aan niet-behouden kinderen, zullen ze invloeden overnemen die ze niet zouden hebben meegekregen in een volledig christelijk gezin, waar ze tijdens de vormende jaren van hun leven beïnvloed hadden moeten worden. Dat geldt zelfs als ze behouden blijven, zelfs als ze christenen blijven.

5

Familie, media en ouderlijke verantwoordelijkheid

Ik denk dat mensen ook de fout maken te denken dat niet-behouden en verdorven familieleden toegang tot de kinderen moeten hebben: tantes en ooms of grootouders die het christelijke geloof misschien belachelijk maken, in hun huis misschien invloeden toelaten die jij in jouw huis nooit zou toelaten, of misschien filosofieën aanhangen die jij verwerpelijk zou vinden. Alleen omdat het familieleden zijn, voelen mensen zich soms op de een of andere manier verplicht hun kinderen bij hen te laten zijn. Dat is werkelijk een verkeerde manier van denken.

Bedenk dat Jezus zelfs niet met Zijn moeder en broers wilde omgaan toen zij met de verkeerde bedoeling kwamen. Ze zeiden:

Iemand zei tegen Hem: Zie, Uw moeder en Uw broers staan buiten en zoeken U om met U te spreken.

MATTHEÛS 12:47

Hij zei:

Maar Hij antwoordde en zei tegen hem die dat tegen Hem zei: Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broers? En Hij strekte Zijn hand uit over Zijn discipelen en zei: Zie, Mijn moeder en Mijn broeders. Want wie de wil van Mijn Vader doet, Die in de hemelen is, die is Mijn broeder en zuster en moeder.

MATTHEÛS 12:48-50

Het idee dat grootouders, tantes en ooms een soort intrinsiek recht hebben om de kinderen te beïnvloeden, alleen omdat ze familieleden zijn, strookt eenvoudigweg niet met de christelijke leer. Christelijke ouders moeten hun kinderen beschermen tegen kwade invloeden, zelfs als die kwade invloeden je eigen vader en moeder of je broers en zussen zijn.

Dan is er natuurlijk de overduidelijke slechte invloed van televisie. Daar hoef ik niet veel over te zeggen, want iedereen met enig verstand weet dat televisie geen invloed ten goede is in de samenleving. Hoewel er christelijke televisie bestaat, vertoont zelfs die in veel gevallen een soort christendom dat kunstmatig en onaantrekkelijk is voor mensen die ook maar enigszins om werkelijkheid en waarheid geven. Het christendom wordt niet het best via televisie verbreid, en er zijn beslist veel andere dingen die in strijd zijn met het christendom en die zeer doeltreffend via televisie worden verbreid.

Een christen die thuis een televisie heeft en kinderen ernaar laat kijken, loopt beslist een groot risico zijn kinderen ten val te brengen en ideeën en houdingen in hen te planten die ze misschien nooit meer uit hun gedachten kunnen krijgen. Zo iemand kan zijn kinderen heel goed ten val brengen, en misschien wacht er een molensteen op hem.

Je moet dit niet licht opvatten.

Veel ouders hebben er nooit bij stilgestaan dat het dwaas is om hun kinderen een radio op hun kamer te laten hebben. Kinderen die een eigen radio hebben en zonder toezicht naar de radio kunnen luisteren, krijgen gewoonlijk veel wereldse filosofie te horen in reclames, zelfs op christelijke radiozenders. Achter veel reclame schuilt veel wereldse filosofie.

En als ze dan naar de seculiere muziek van hun generatie luisteren, is die muziek natuurlijk niet alleen bedoeld als vermaak. Ze is bedoeld voor filosofische indoctrinatie. Als je kinderen naar seculiere muziek luisteren, wees dan niet verbaasd als ze uiteindelijk immoreel worden in hun gedachten of daden, of als ze verslaafd raken aan de afgoderij rond musici en daarom de levensstijl van musici beginnen na te volgen. Wees niet verbaasd als ze tegen jou als ouder in opstand komen. Dat is wat die muziek bedoeld is om te verbreiden.

Wat ik je vertel, is dit: als je jouw kinderen geen thuisonderwijs geeft, als je ze televisie laat kijken en een radio op hun kamer laat hebben, en als je ze laat spelen met familieleden of kinderen uit de buurt die een slechte invloed op hen hebben, dan kan het heel goed zijn dat je jouw kinderen ernstig schaadt wat betreft hun geestelijk leven, hun geloof en hun wandel met God.

Jezus zegt je ook dat je verantwoordelijkheid draagt voor je kinderen. Als je invloed op hen hebt door de beslissingen die je neemt over hun vorming en opvoeding, en door de dingen waaraan ze worden blootgesteld en die ze mogen hebben wanneer jij de situatie in de hand hebt, hoe kun je jezelf dan niet rekenen tot degenen die een kind ten val hebben gebracht?

Ik denk dat onze cultuur in deze zaak werkelijk veroordeeld staat. Het hele stelsel van openbaar onderwijs maakt zich schuldig aan het ten val brengen van kinderen. En ik denk dat ouders moeten opstaan en zeggen: „Dit doe ik niet langer. Deze kinderen zijn mij door God toevertrouwd, en ik zal tegenover Hem verantwoording moeten afleggen voor wat er van hen terechtkomt.”

De Bijbel zegt dit, en Jezus zegt het hier. Het is geen blijde uitspraak. Het is niet een van de gemakkelijke uitspraken van Jezus, maar het is wel een ware uitspraak. En we zouden heel dwaas zijn als we die niet ter harte namen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 18:6
- Mattheüs 18:7
- Mattheüs 18:8-9
- Mattheüs 12:47
- Mattheüs 12:48-50

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.